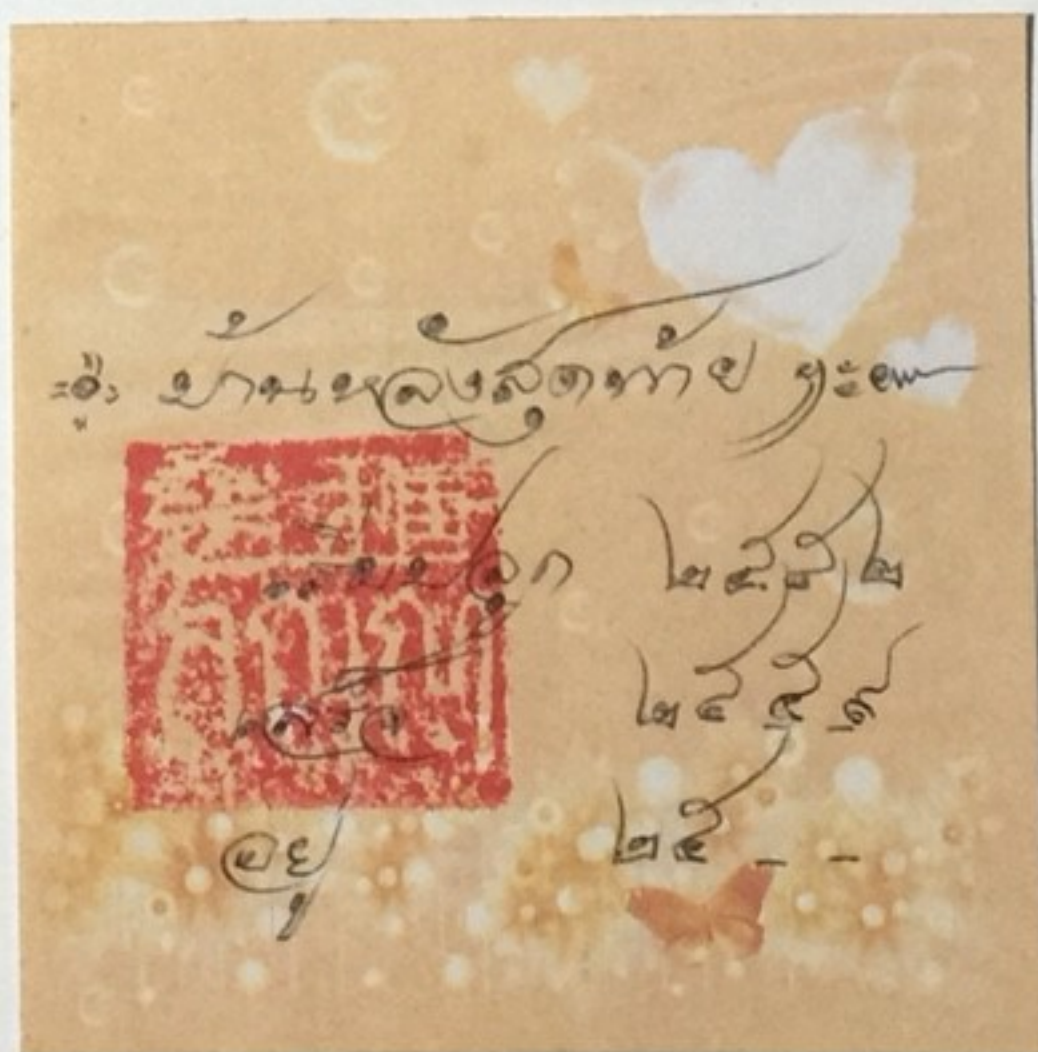
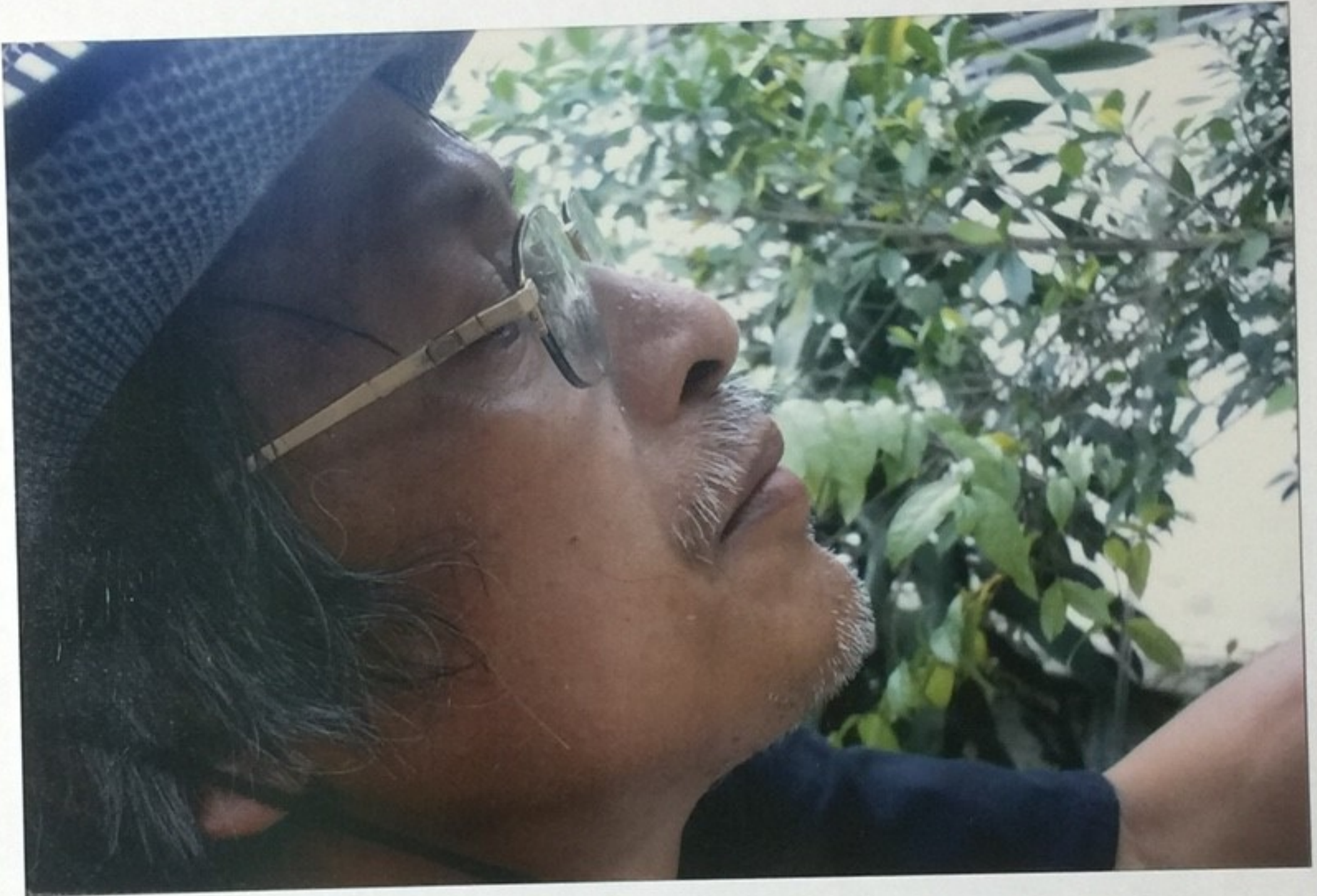

▣ ผลงานศิลปะปี “ พุทธศักราช ๒๕๕๒ ”

“พระเจดีย์ประจำบ้าน” (บ้านหลังสุดท้าย) : กว้าง ๑๕๕ X ยาว ๑๕๕ เซนติเมตร สูงประมาณ ๖๐๐ เซนติเมตร

: เทคนิค ปั้นปูนสด(ปูนตำ) : เริ่ม พ.ศ.๒๕๕๒ เสร็จ ธันวาคม พ.ศ.๒๕๕๕

โครงสร้างหลัก ปูนซีเมนต์หล่อสำเร็จ ถอดได้แล้วนำมาประกอบขึ้นใหม่

ชั้นรากฐาน ตีเข็มรองรับน้ำหนักทั้ง ๔ มุม

วัสดุ ปูนเพชร(ปูนดำหรือปูนสด) น้ำกาวหนังควาย ส่วน อุปกรณ์ พื้นบ้านอย่างเรียบง่าย

ยอด "รูปดอกบัว" สัญลักษณ์ "สุขาวดี" อันเป็นดินแดนแห่งความสุข เป็นสวรรค์ของ "พระอมิตายพุทธ"

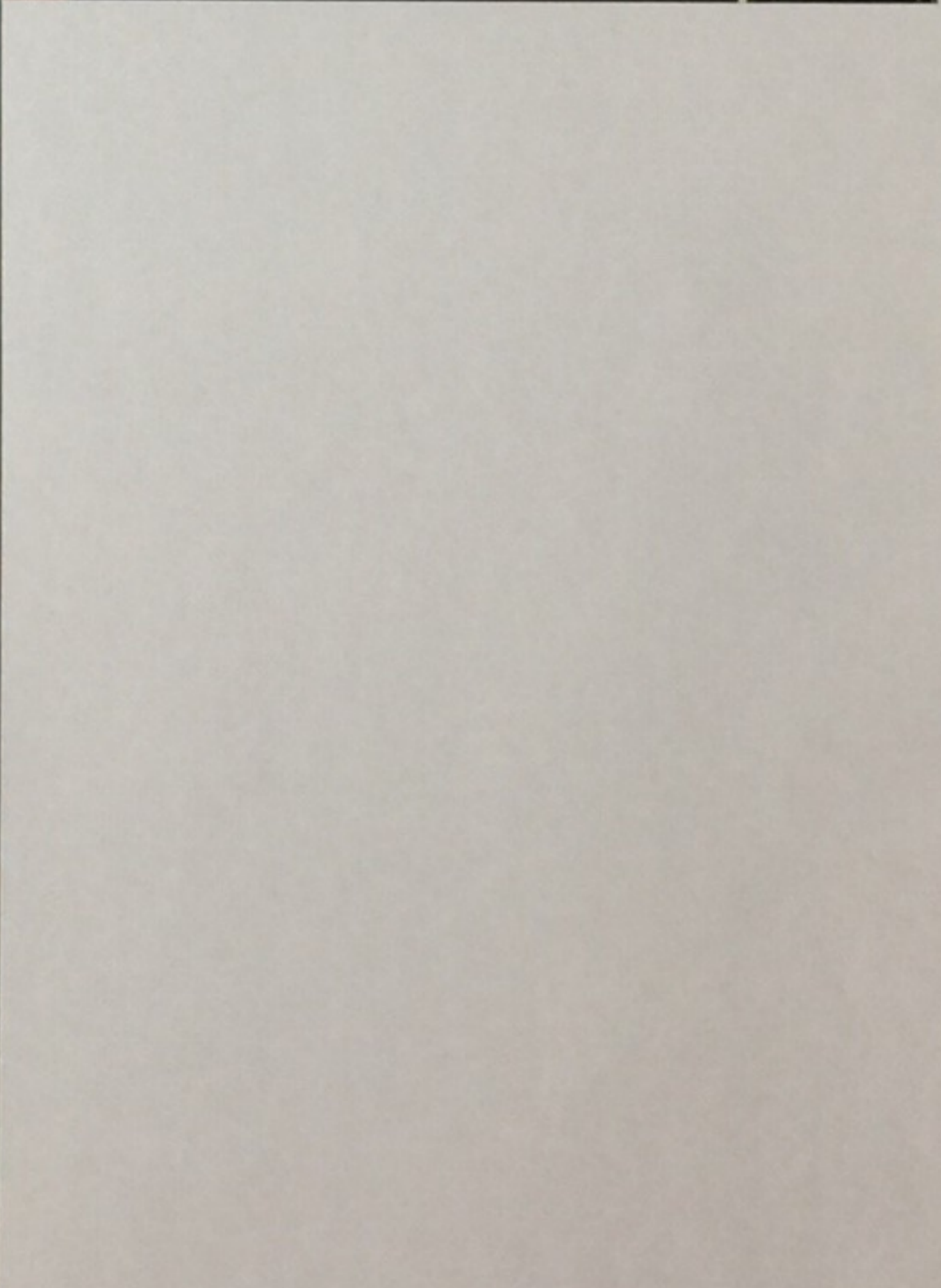
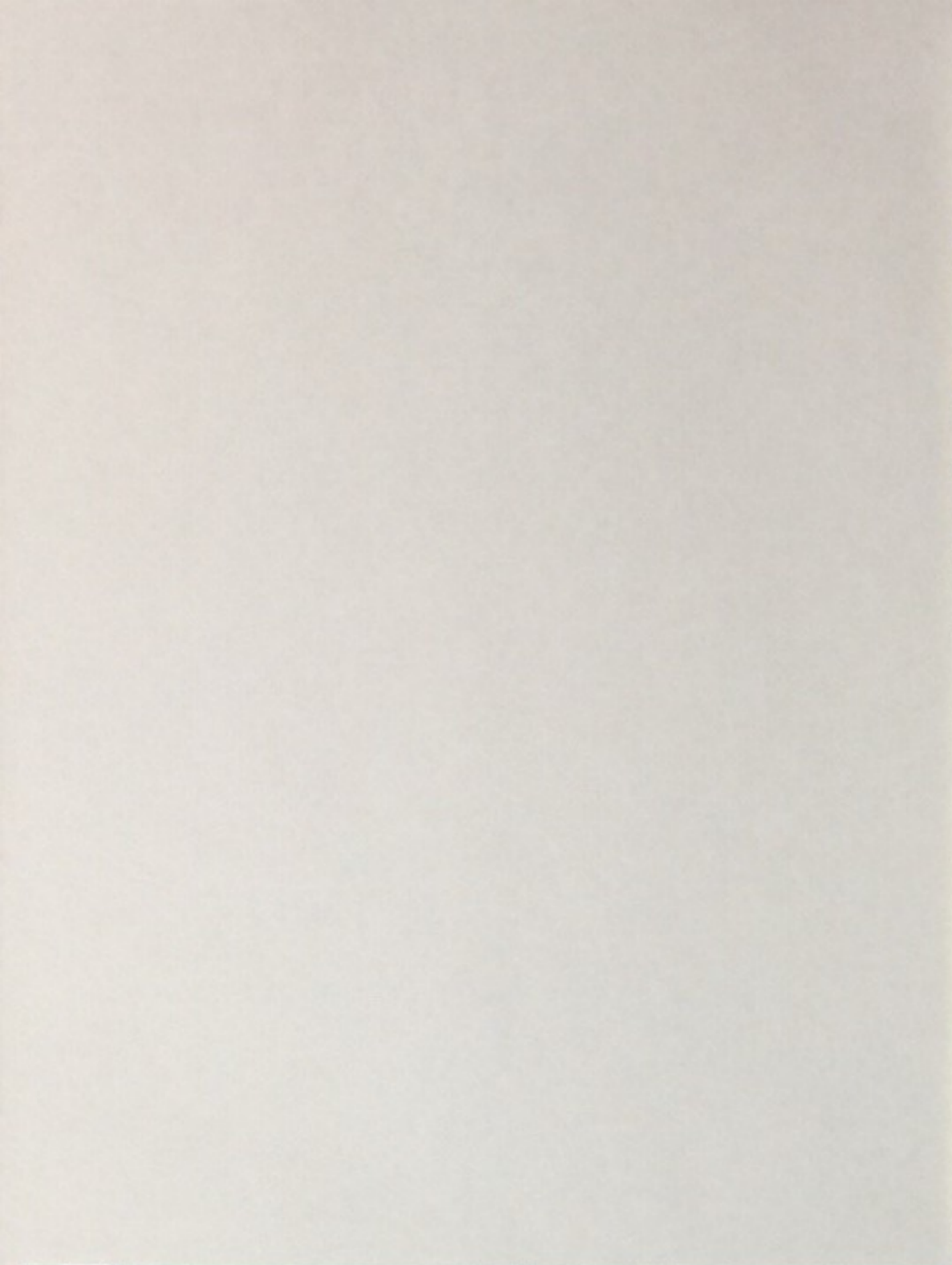

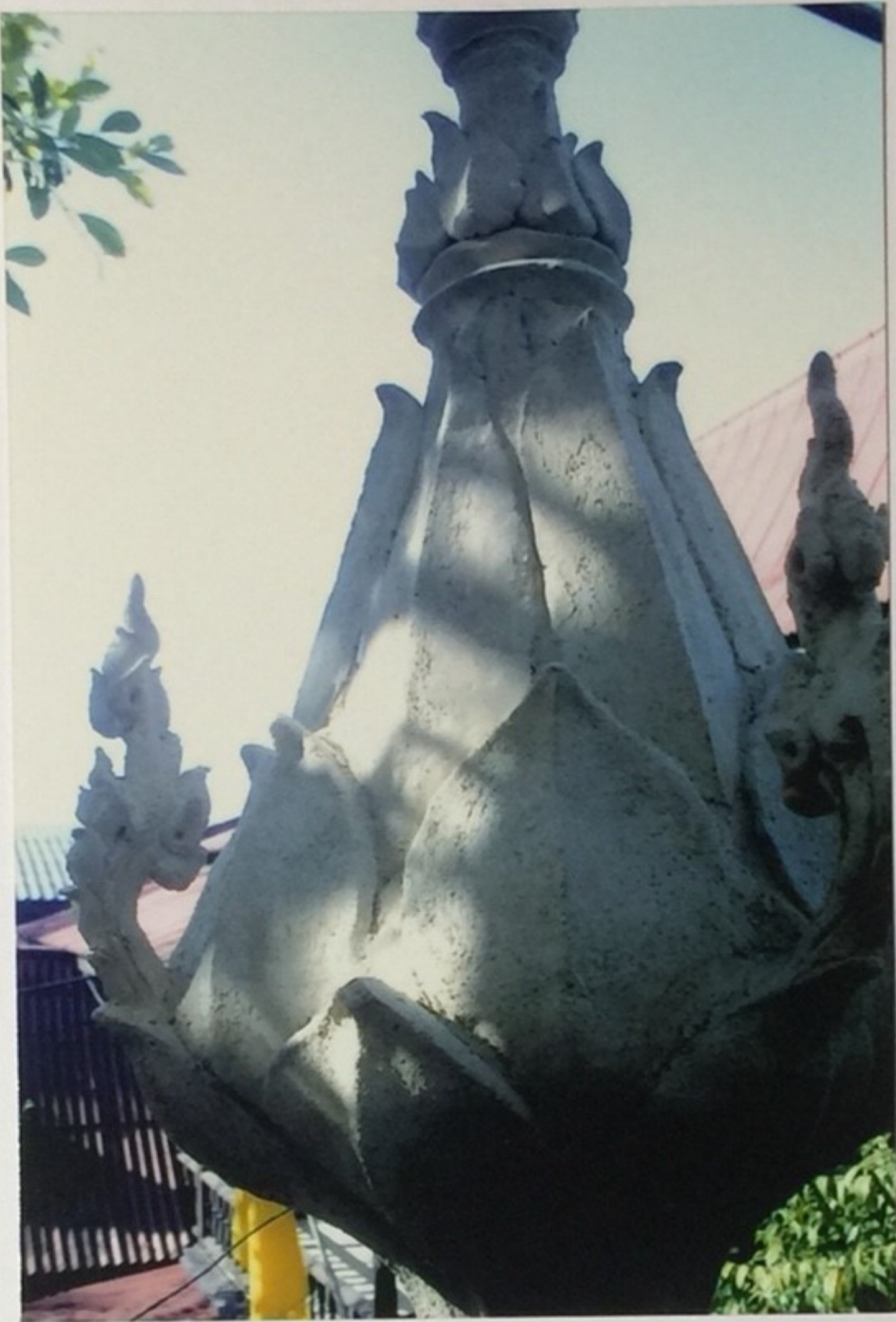

ส่วนยอดบนสุดปีกเครื่องสูง “ยอดนพศุต” และกลุ่มด้วย “ฉัตรวชิ”

ในกลีบดอกบัวชั้นล่างมี “ช่องลายกระหนก ๔ ช่อง” สัญลักษณ์ แทนทิศหลักทั้ง ๔

แกนของรูปดอกบัวมี “รูปห้วง” สัญลักษณ์ แทนการหลุดพ้นในขั้นสูงสุด เพื่อเข้าสู่พระนิพพาน

ถัดลงมาเบื้องล่างเป็น “เทวภูมิ” (ภกามาพจร) หรือ “สวรรค์ทั้ง ๖ ชั้น” ของเหล่าเทวดา มีดังนี้

สวรรค์ชั้นที่ ๖ “ปรนิมมิตตวสวัตติเทวภูมิ” มี “สมเด็จพระเจ้าปรนิมมิตตเทวราช” เป็นอธิบดี สวรรค์ชั้นนี้เต็มไปด้วยความสุขและเพลิดเพลินมากที่สุด เมื่อปรารถนาสิ่งใดไม่ต้องเหน็ดเหนื่อย เพราะมีเทวดาอื่นที่รับใช้เนรมิตให้ตามต้องการ **สัญลักษณ์** รูปลวดลายกลีบบัวหงายและกลีบบัวคว่ำพร้อมที่จะหลุดพ้นแต่ยังมีสายของเกสรบัวรัดร้อยอยู่ทั้ง ๘ ทิศ

สวรรค์ชั้นที่ ๕ “นิมมารนรตีเทวภูมิ” เป็นแดนแห่งเทพผู้ยินดีในการเนรมิตมี “ท้าวสุนิมมิตเทวราช” เป็นอธิบดีปกครอง เทวดาชั้นนี้เมื่อปรารถนาสิ่งใดก็เนรมิตเอาได้ตามความพอใจของตน ไม่มีผู้ครองของตนเป็นประจำ เมื่อใดปรารถนาใคร่เสพกามคุณก็เนรมิต เทพบุตร หรือเทพธิดาขึ้นมาตามความปรารถนา และเมื่อใดได้เพลิดเพลินกับกามคุณนั้นพอใจแล้วสิ่งที่เนรมิตขึ้นมานั้นก็อันตรธานหายไป **สัญลักษณ์** รูปลาวลายดอกไม้ อันเป็นเอกลักษณ์ของไทย

สวรรค์ชั้นที่ ๔ “ตูลิตาเทวภูมิ” แดนแห่งเทพผู้เฝ้าอ้อมด้วยสิริสมบัติของตนมี “สมเด็จพระเจ้าท้าวสันตคุสิตเทวราช” เป็นอธิบดีปกครอง เป็นภูมิของเทวดาผู้เฝ้าอ้อมด้วยบารมี ผู้มีปัญญา ผู้อยู่ในภูมินี้จึงมีแต่ความชื่นบาน มีวิมานทิพย์ “ทิพย์สมบัติ” มีร่างกายประณีตกว่าเทวดาในชั้นขามา และเป็นภพสุดท้ายของพระโพธิสัตว์ทั้งหลายทุกพระองค์ ก่อนที่จะมาบังเกิดและตรัสรู้ในมนุษยโลกเป็นลำดับต่อไป สัญลักษณ์ รูปพระโพธิสัตว์ประทับนั่งอยู่ในปางสมาธิอยู่บนลวดลายไข่มุก อันหมายถึงพระโพธิสัตว์มีมากมายยิ่งกว่าเม็ดทรายในแม่น้ำคงคา

สวรรค์ชั้นที่ ๓ “ยามาเทวภูมิ” แดนแห่งเทพผู้ปราศจากความทุกข์มี “สมเด็จพระเจ้าสุยามเทวราช” เป็นอธิบดีปกครอง ตั้งแต่ภูมียามาขึ้นจะไปจะตั้งอยู่ในอากาศ จึงไม่มีเทวดาอย่าง “กุมภฏฐเทวดา” อาศัยอยู่ จะมีแต่ “อากาสฏฐเทวดา” อย่างเดียว เทวดามีร่างกายสวยงามประณีตและอายุยืนยาวกว่าเทวดาชั้นดาวดึงส์มาก เป็นภูมิที่ปราศจากความยากลำบาก ไม่มีเรื่องทุกข์ เพราะเป็นที่อยู่ของพวกรักษาอุโบสถ ในชั้นฟ้านี้ไม่เห็นพระอาทิตย์เลย เพราะว่ายู่สูงกว่าพระอาทิตย์มาก แต่เทพชั้นนี้เห็นกันได้ด้วยรัศมีแก้ว และด้วยรัศมีของเทพเอง การที่จะรู้ว่ารุ่งหรือค่ำโดยอาศัย “ดอกไม้ทิพย์” คือ เมื่อเห็นดอกไม้บานจึงรู้ว่ารุ่ง เมื่อเห็นดอกไม้หุบจึงรู้ว่าค่ำ สัญลักษณ์รูปดอกไม้บาน และดอกไม้หุบแทนสวรรค์ในชั้นนี้

สวรรค์ชั้นที่ ๒ “ดาวดึงสเทวภูมิ” หรือไตรตรึงส์ ภู.สันสกฤต แปลว่า ๓๓ เป็นแดนแห่งเทพ ๓๓ มี “สมเด็จพระอมรินทรราชา” เป็นหัวหน้า เทวดาชั้นนี้ล้วนสวยทักขสมบัติจากกุศลกรรมในอดีต บริโภคอาหารอันละเอียดสุขุมเป็นทิพย์ “สุธาโภชน” และจะได้รับแต่ “อิฏฐารมย์” อันเป็นอารมณ์ที่น่าปรารถนา ไม่เจ็บป่วย ไม่มีอุจาระและปีศาจวะ เทวดาผู้ชายจะมีอายุ ๒๐ ส่วนเทวดาผู้หญิงสาวจะอยู่ในวัยอายุ ๑๖ ปีไปตลอดจนสิ้นอายุไข ไม่มีความชราเกิดขึ้นแต่อย่างใด ในงานประติมากรรมชั้นนี้ ประกอบด้วย

- ทิศหลักทั้ง ๔ ทิศ สัญลักษณ์ รูป “วัชระ” ซึ่งเป็นอาวุธประจำกายของพระอินทร์ ผู้ที่เป็นหัวหน้าในชั้นนี้

- ทิศตะวันออก เฉียงเหนือ สัญลักษณ์ รูปคันปาริชาติ หรือ คันปาริฉัตร หากใครได้ก่อกั้นจะระลึกชาติได้

- ทิศตะวันออกเฉียงใต้ สัญลักษณ์ รูปพระจุฬามณีเจดีย์ สถานที่สักการะของเหล่าเทวดาบนสวรรค์ทั้งหมด

- ทิศตะวันตกเฉียงใต้ สัญลักษณ์ รูปไพชยนต์ปราสาท เป็นสถานที่ประทับของพระอินทร์

- ทิศตะวันตกเฉียงเหนือ สัญลักษณ์ รูปช้างเอราวัณ หรือ ช้างสามเศียร พาหนะของพระอินทร์

สวรรค์ชั้นที่ ๑ “จาตุมหาราชิกา” สวรรค์ชั้นล่างสุดนี้อยู่เหนือ “มนุษยภูมิ” ขึ้นไปมี “ท้าวมหาราช” รักษาทิศทั้ง ๔

- ทิศตะวันออก “ท้าวธตรฐมหาราช” เป็นผู้ปกครอง คันธัพพเทวดา ทั้งหมด สัญลักษณ์ รูปเครื่องดนตรี(พิณ)

-ทิสใต้ “ท้าววิรุฬหกมหาราช” เป็นผู้ปกครอง กุมภภัจท์เทวดา ทั้งหมด สัญลักษณ์ รูปพระขรรค์ของท้าววิรุฬหกมหาราช

-ทิสตะวันตก “ท้าววิรุฬหกมหาราช” เป็นผู้ปกครอง นาคะเทวดา ทั้งหมด สัญลักษณ์ รูปดวงแก้วของนาค

-ทิศเหนือ“ท้าวเวสสุวรรณมหาราช”(ท้าวเวร)เป็นผู้ปกครอง ยักษ์เทวดา ทั้งหมด สัญลักษณ์ รูปทรงแห่งชัยชนะ

นอกจากนั้นท้าวมหาราชทั้ง๔องค์นี้ ยังเป็นผู้ที่รักษาโลกมนุษย์ด้วยเรียกว่า“ท้าวจตุโลกบาล”หรือ“ท้าว โลกบาล ๔”

ถัดลงมาได้แก่นัคร มีพระคาถา เขมมา...ซึ่งเป็นหัวใจสำคัญในการประกาศสนา ทำให้พระพุทธองค์
ได้พระอัครสาวกเบื้องซ้ายคือ พระโมคคัลลานะ(พระโกณฑกะปริพาชก) และพระสารีบุตร(พระอุปติสสะ
ปริพาชก)อยู่เบื้องขวา เนื่องด้วยมาพบพระอัสชิสซึ่งเป็นผู้หนึ่งในปัญจวัคคีย์ออกบิณฑบาตรและได้แสดงธรรมอัน
ข้นย่อของพระพุทธองค์ ซึ่งมีเนื้อความพระคาถา มีดังนี้

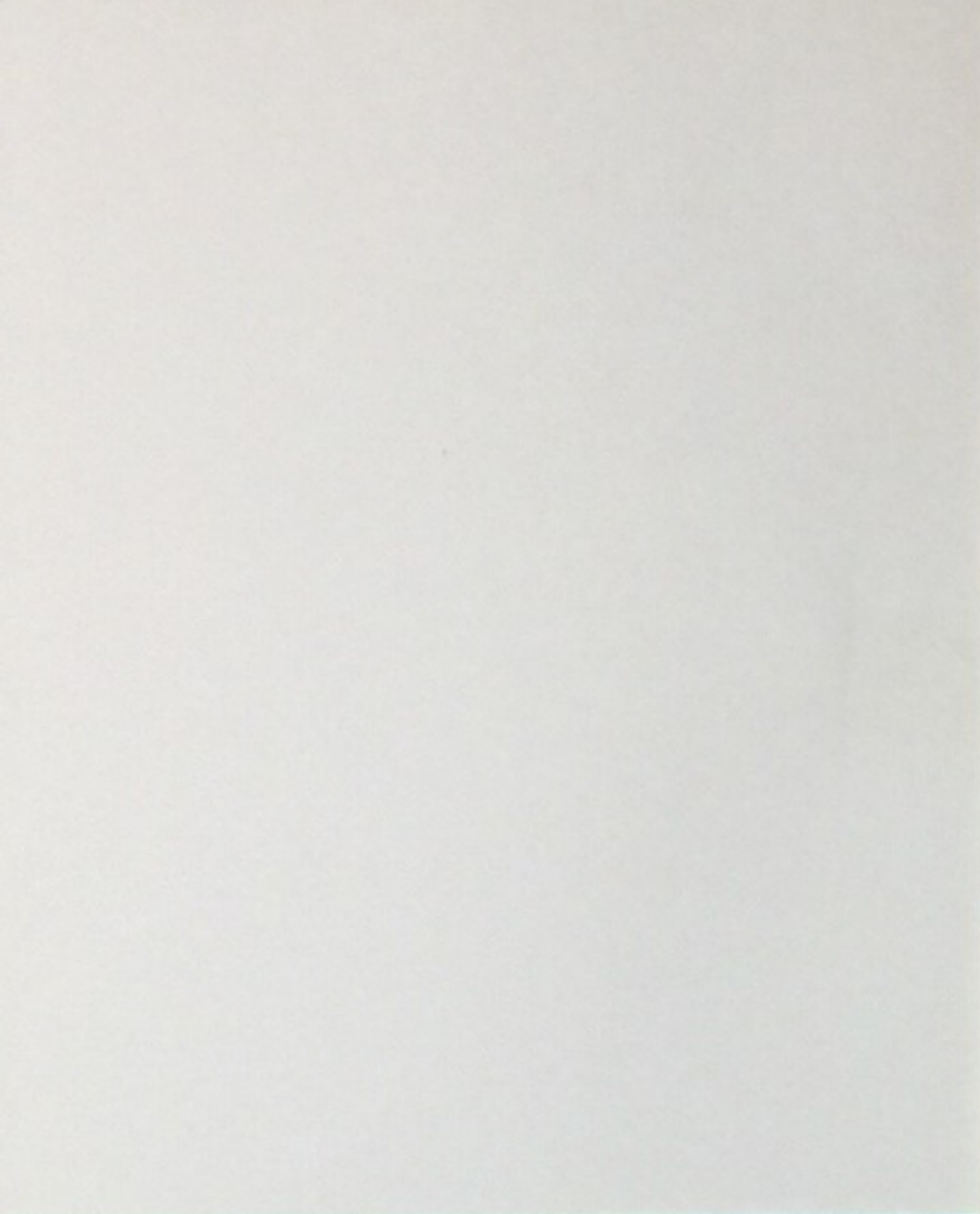

"เย ชมฺมา เหตุ ปทุพฺวา
เตสํ เหตุํ ตถาคโต
เตสญฺจะ โย นิโรโธ จะ
เอวํ วาที มหาสมฺโณ"

ส่วนคำแปลพระคาถาอยู่ได้บังลังค์ทั้ง ๔ ทิศ มีดังนี้
"ธรรมเหล่าใดเกิดแต่เหตุ
พระตถาคตเจ้าทรงแสดงเหตุแห่งธรรมเหล่านั้น
และความดับแห่งธรรมเหล่านั้น
พระมหาสมณะมีปกติ ทรงสั่งสอนอย่างนี้"

ช่อลวดลายกระหนก วางอยู่บนมุมทั้ง ๔ ด้านทิศตะวันออกเฉียงเหนือ

ด้านทิศตะวันออกเฉียงใต้

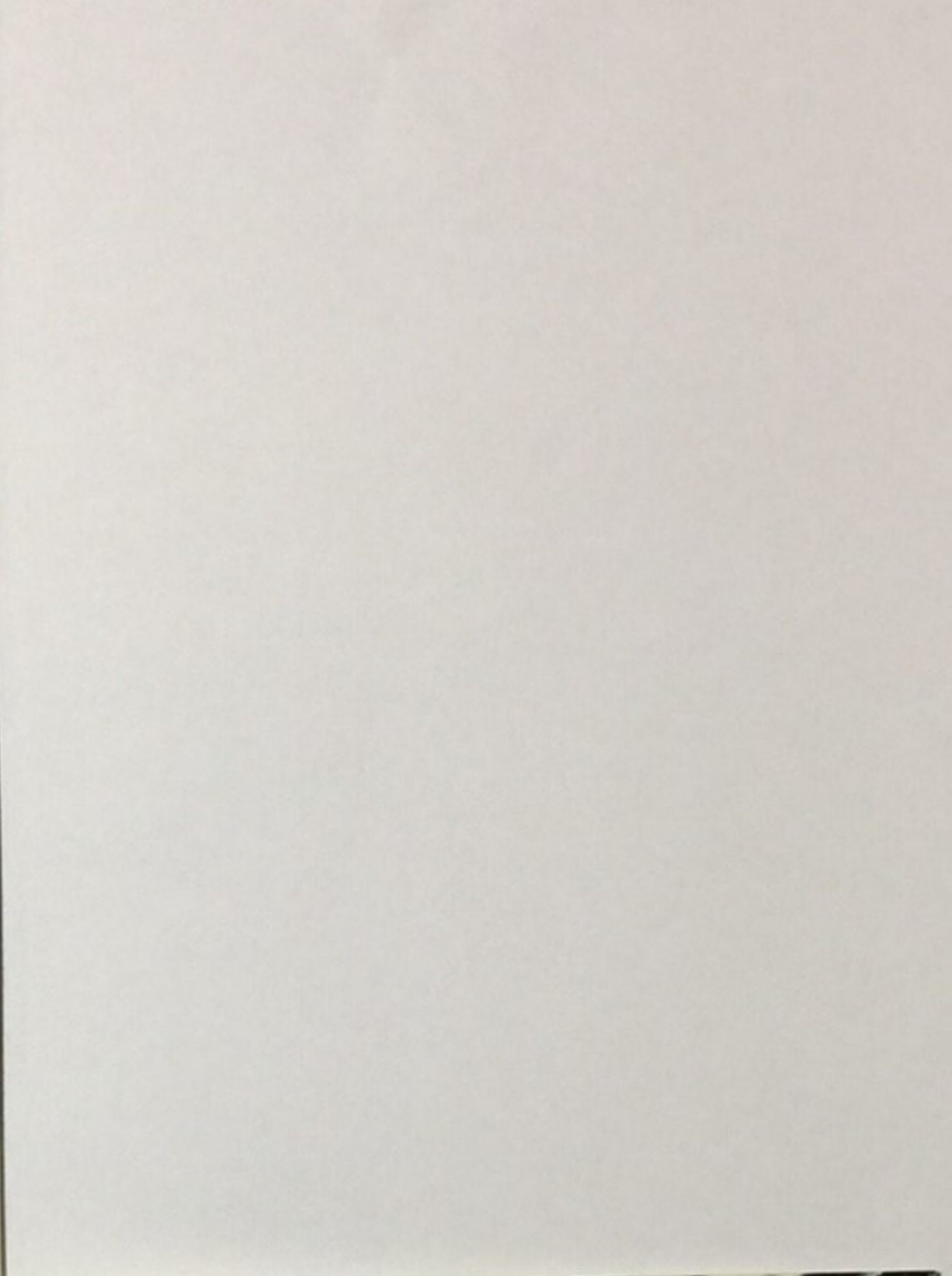

ด้านทิศตะวันตกเฉียงเหนือ

ด้านทิศตะวันตกเฉียงใต้

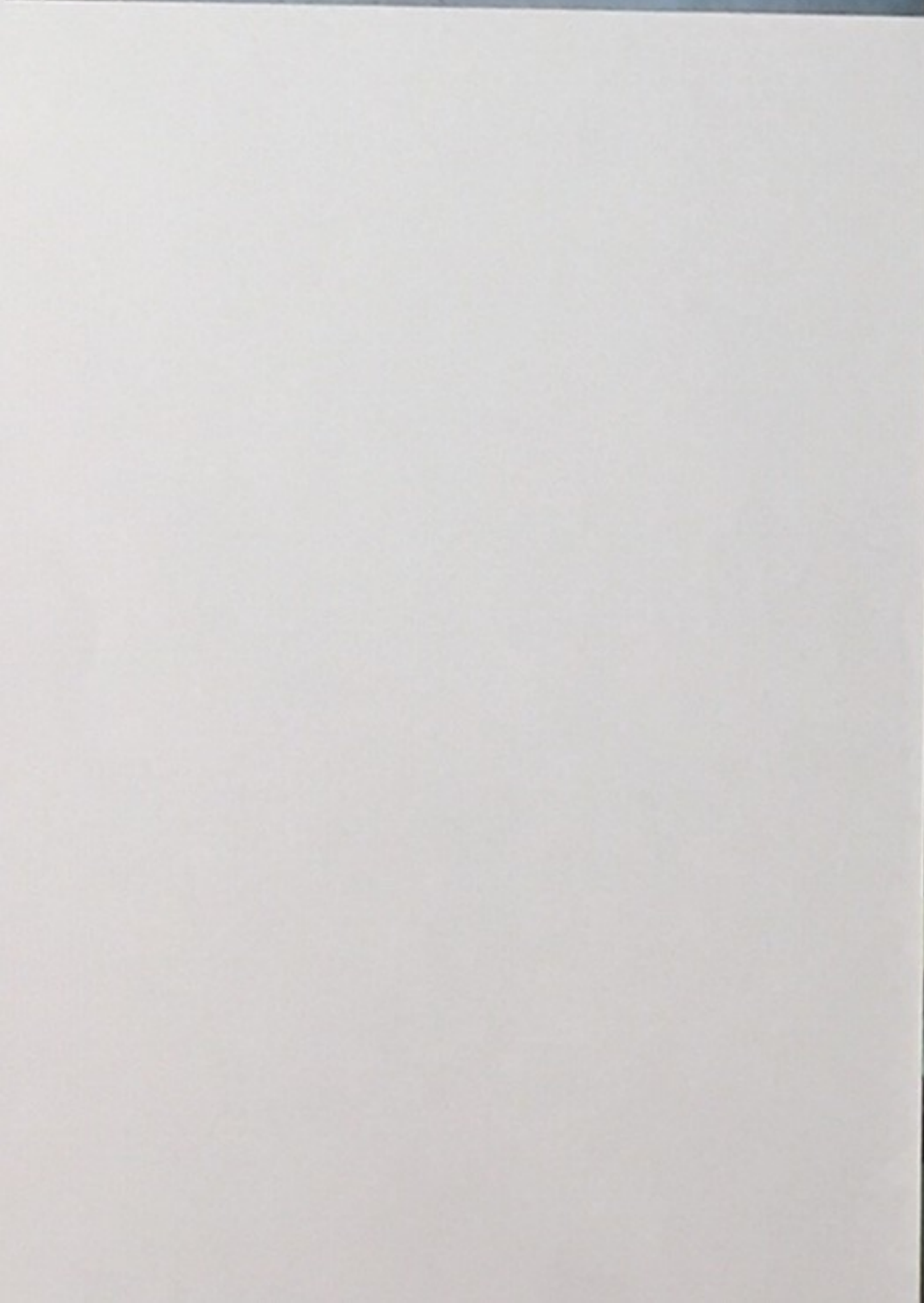

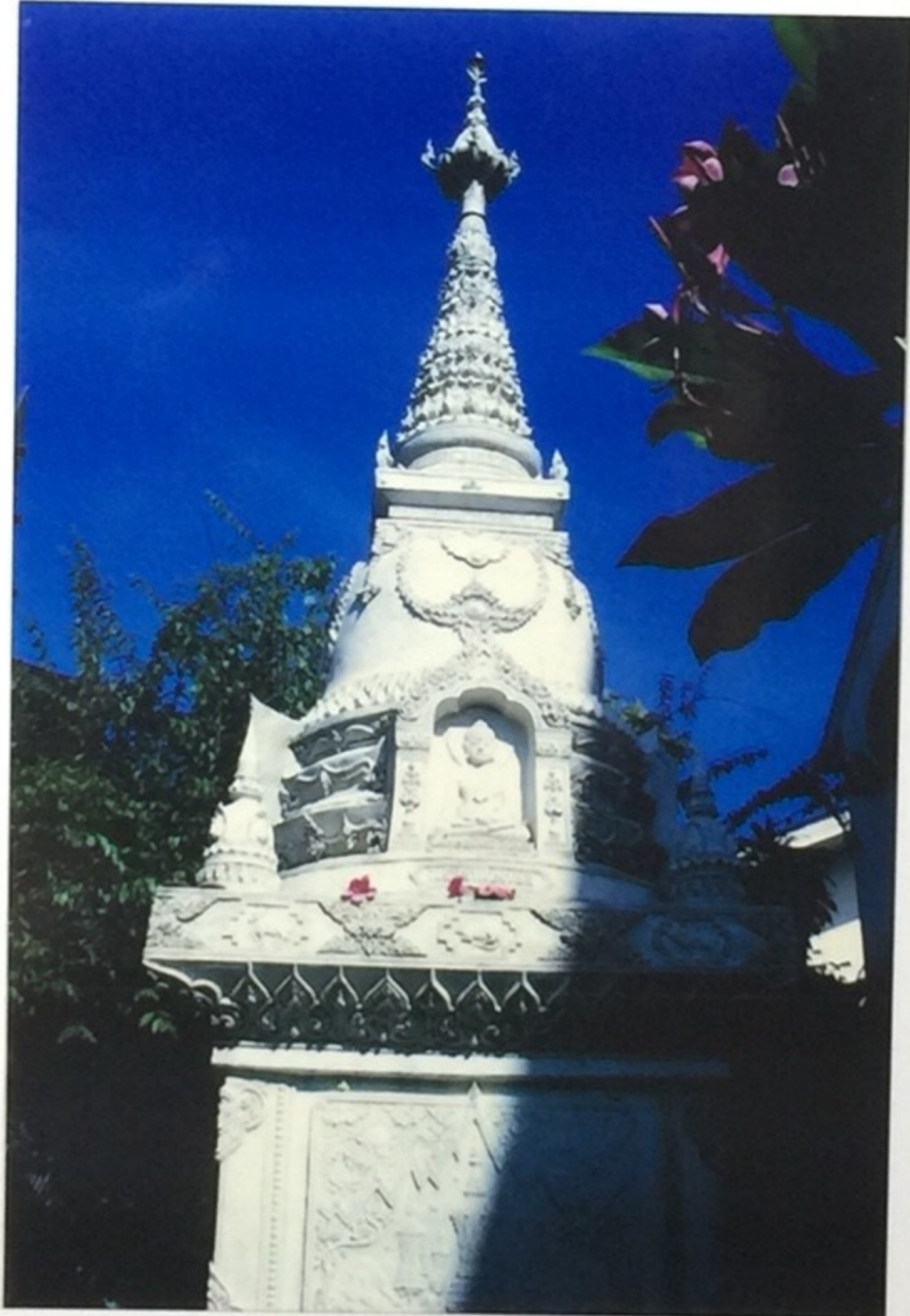

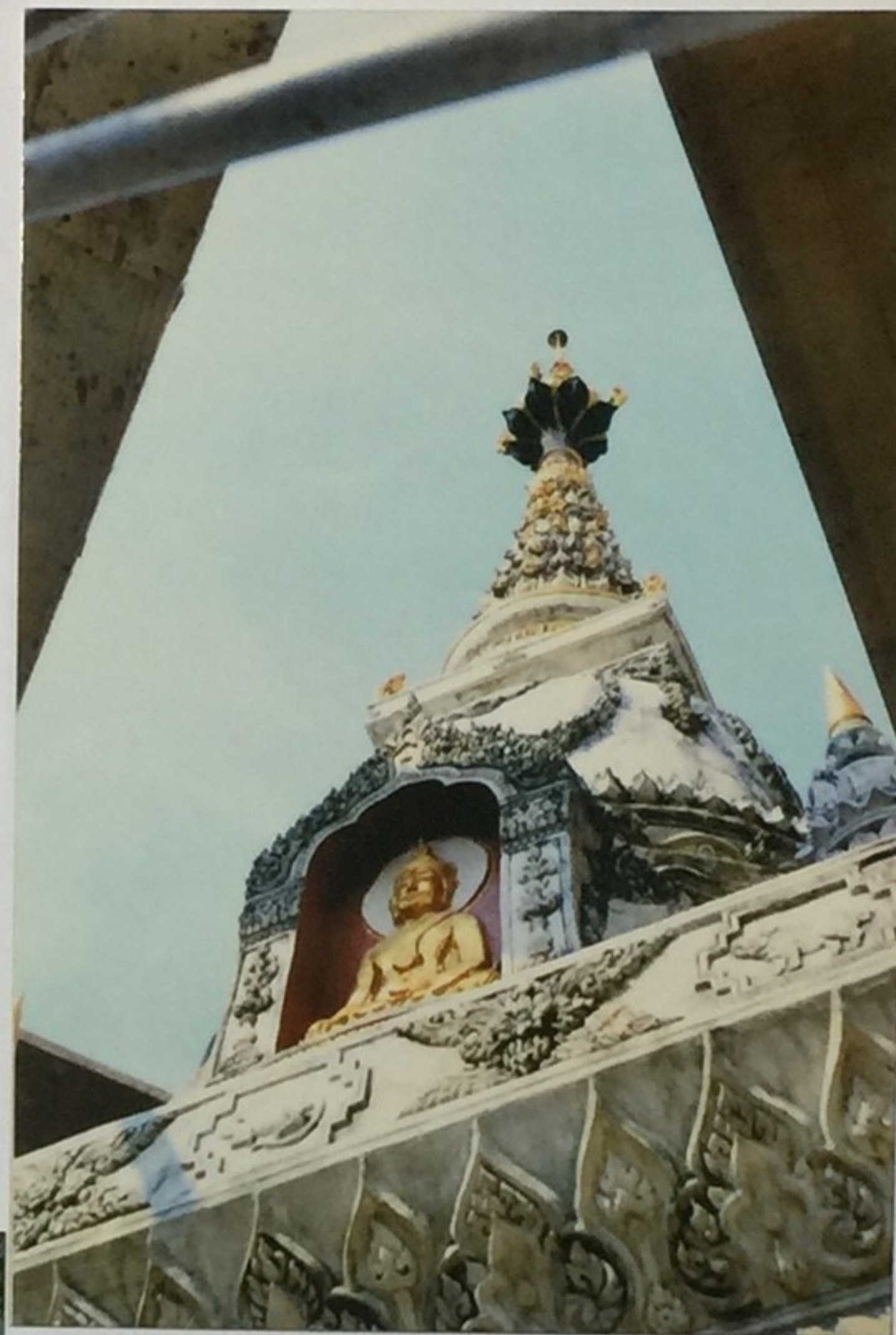
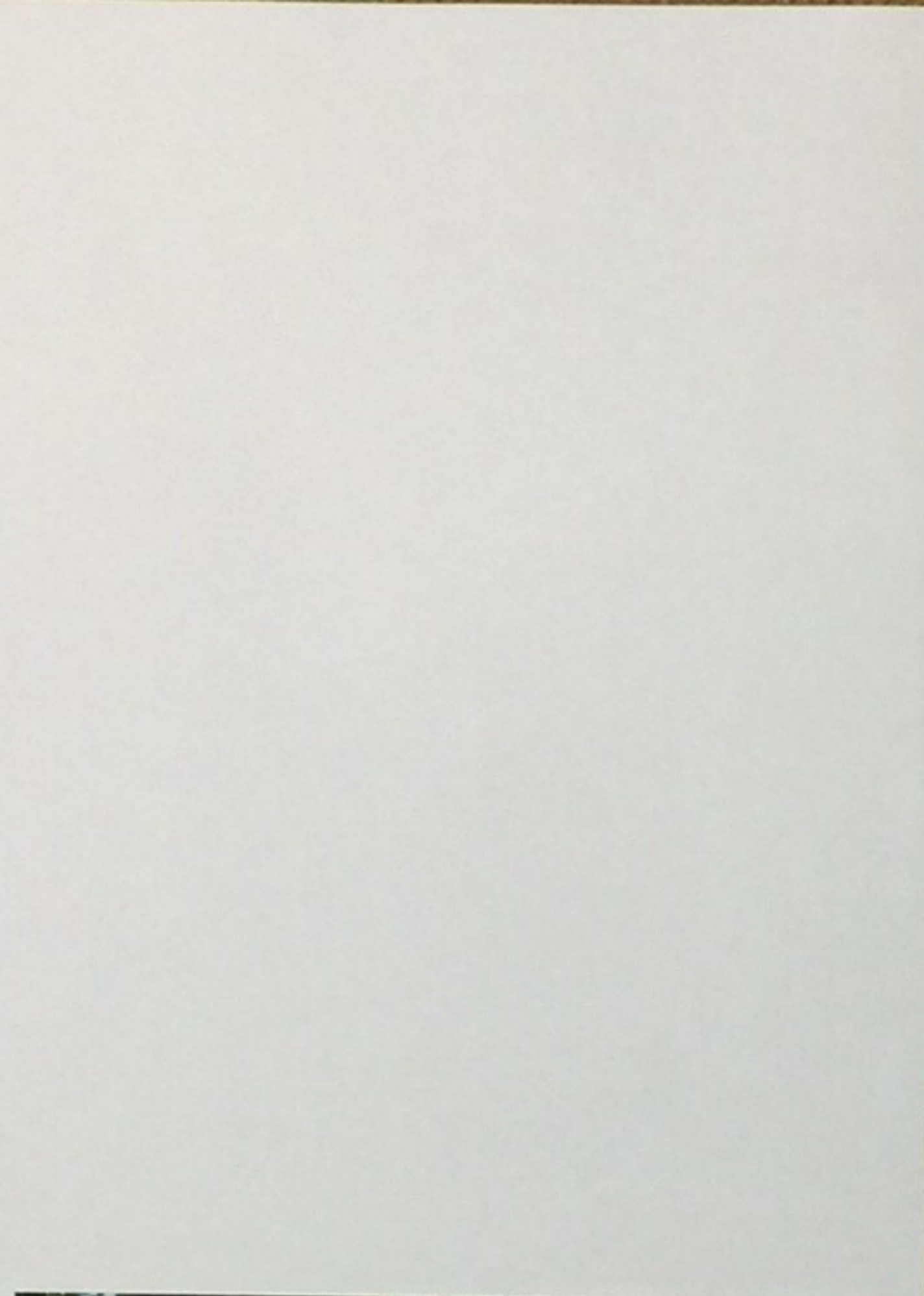

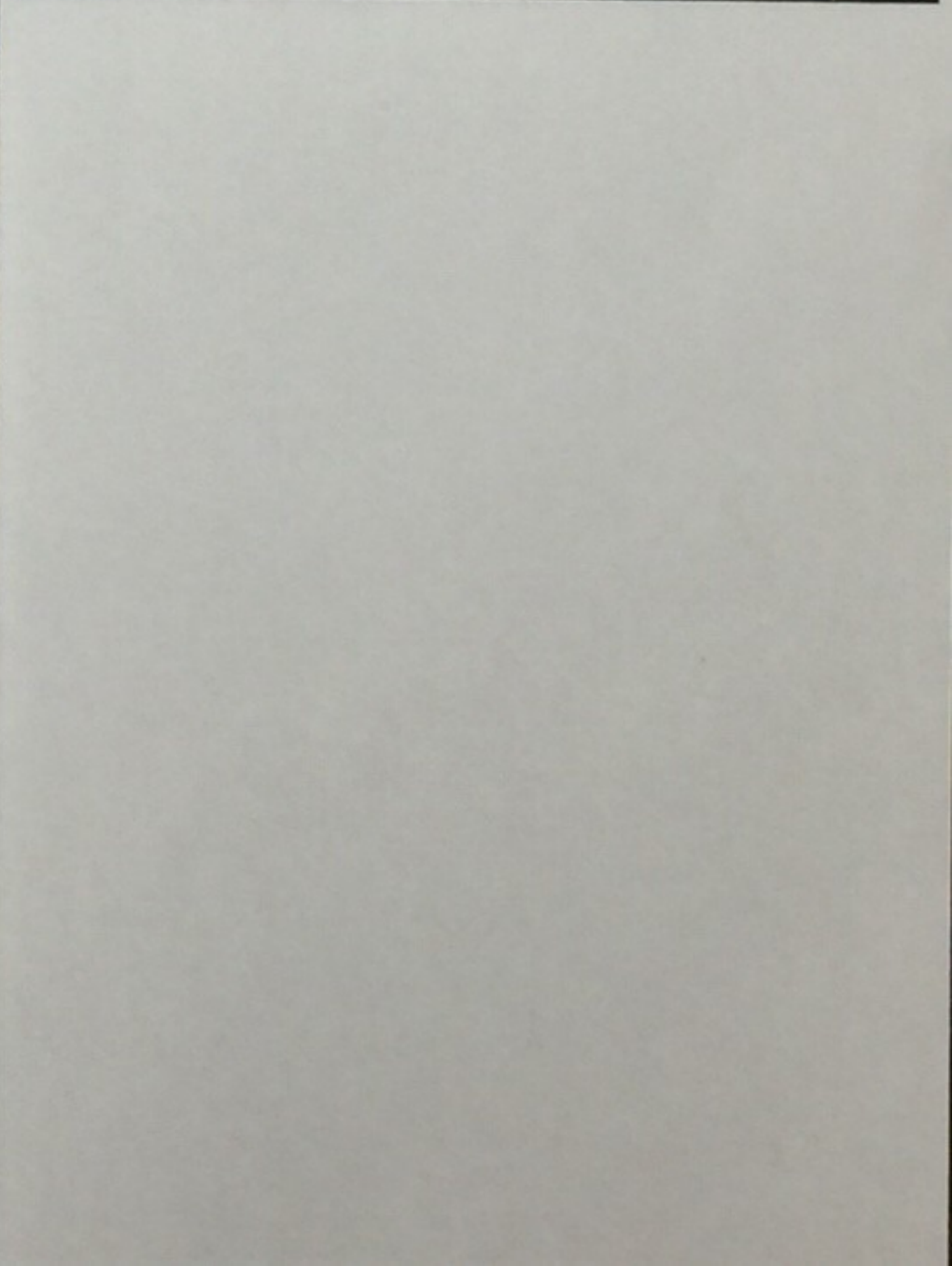

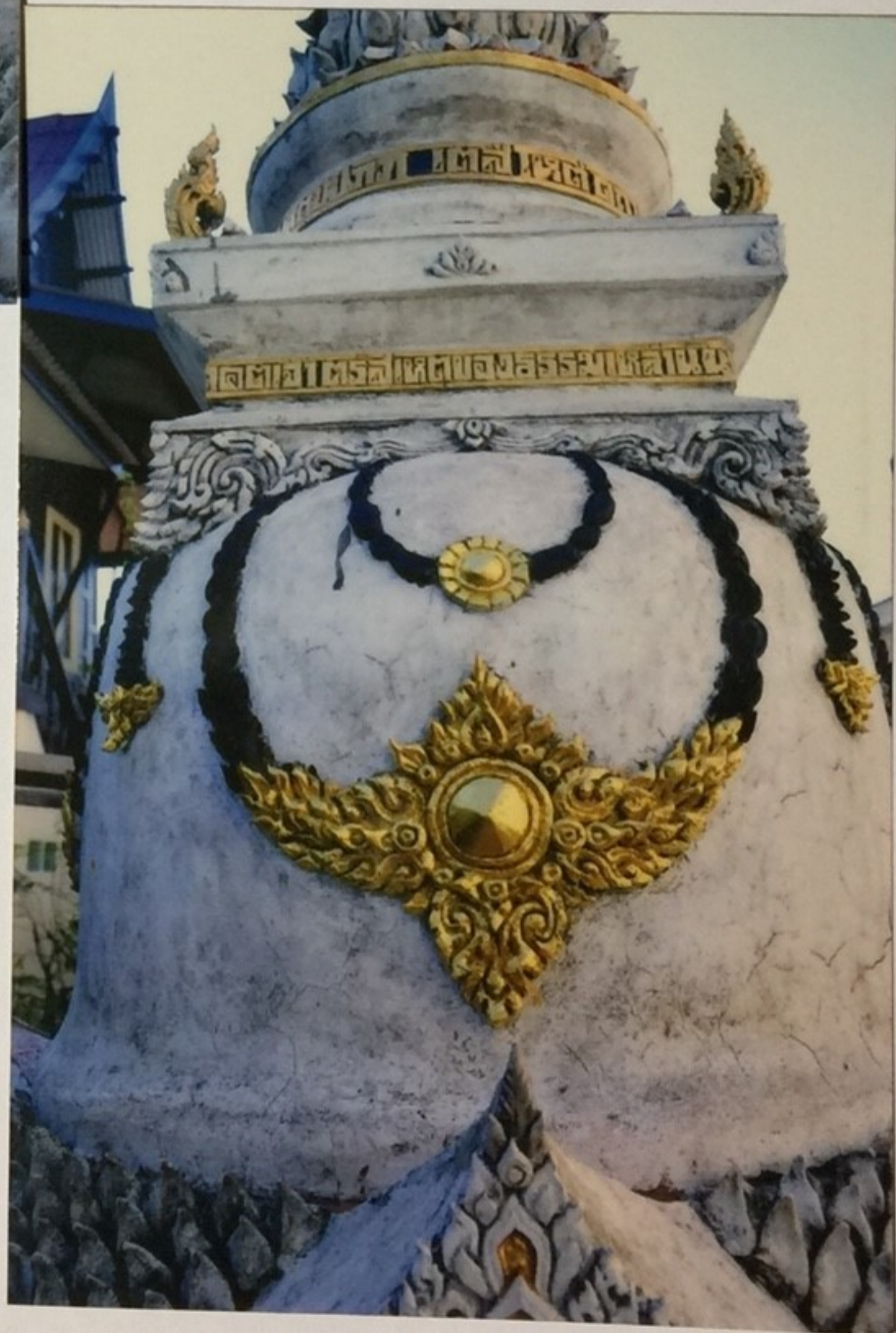

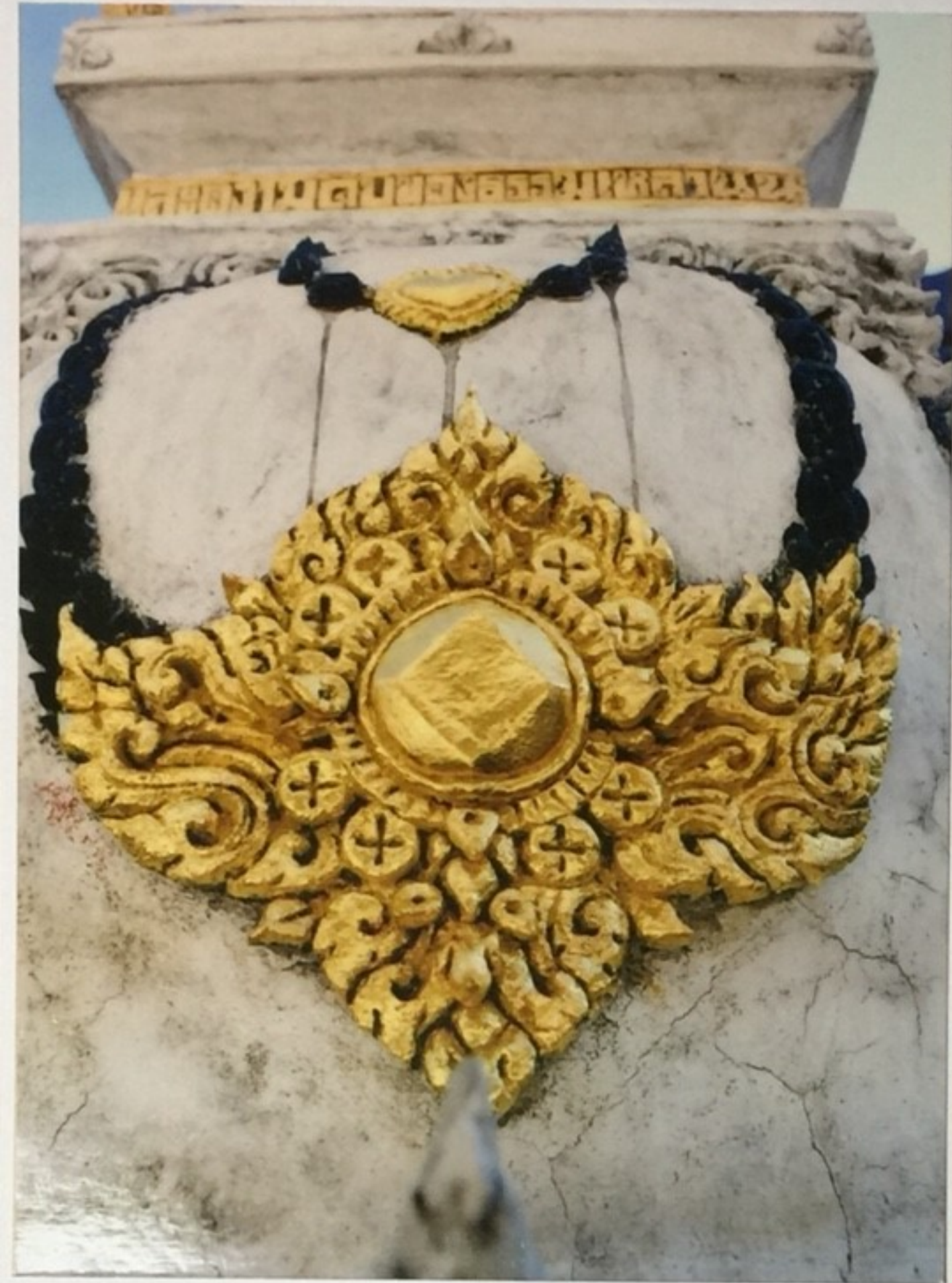

ได้บังลังค์ลงมาเป็น “องค์ระฆังแบบทรงเครื่อง” ประดับตกแต่งด้วยสร้อยสังวาลย์และทับทรวง ด้านซ้ายขวา ตกแต่งด้วยพู่ห้อยระย้าทั้ง ๔ ทิศ ในแต่ละทิศมีพระพุทธรูปในพุทธศาสนamahayanประดิษฐานอยู่ ภายในซุ้มที่ ด้านข้างซ้าย-ขวามีแจกันใส่ดอกบัวถวายเพื่อเป็นเครื่องพุทธบูชา มีดังนี้

ทิศเบื้องบนมี “พระไวโรจนะ” (ผู้ที่ประกาศพระพุทธศาสนา) ประทับนั่งอยู่ในปาง “ปฐมเทศนา” ไม่มีรูป สัญลักษณ์ใดปรากฏเนื่องจากอยู่ทิศเบื้องบน ส่วนในทางพุทธศาสนาฝ่ายหินยาน คือ “พระกุกสันโธ” (ไก่)

ทิศตะวันออกมี “พระอชโศภยะ” (ผู้ที่ไม่หวั่นไหว) ประทับนั่งอยู่ในปางมารวิชัย “ภูมिरสมุทรา” ส่วนในทาง
พุทธศาสนาฝ่ายหินยาน คือ “พระโกนาคมโน” (นาค)

ทิสได้มี “พระรัตนสัมภวะ” (ผู้ที่เกิดจากดวงแก้วที่บริสุทธิ์) ประทับนั่งอยู่ในปาง “ปรทานพร” ส่วนในทาง พุทธศาสนาฝ่ายหินยาน คือ “พระกัสสป” (เต่า)

ทิศตะวันตกมี “พระอามิตาภะ” (ผู้ที่มีเมตตาอันหาที่ประมาณมิได้) ประทับนั่งอยู่ในปาง “สมาธิ” ส่วนในทาง
พุทธศาสนาฝ่ายหินยาน คือ “พระโคตโม” (โค)

ทิศเหนือมี “พระอโฆฆิต” (ผู้ที่ให้ภัยต่อสิ่งทั้งปวง) ประทับนั่งอยู่ในปาง “ปรทานอกัย” ส่วนในทางพุทธศาสนาฝ่ายหินยาน คือ “พระศรีอริยเมตไตรโย” (ราชสีห์)

ส่วนในช่องระหว่างซุ้มของพระพุทธรูป มีภาพปริศนาธรรม “บุคคล ๔ จำพวก” ในโลกตามหลักทางพระพุทธศาสนา มีรูป “ดวงตา” แทนการเกิดดับของกรรม ส่วนใต้ดวงตามีรูป “ปากขนาดใหญ่กำลังอ้า” หมายถึง “กาละ” กาลเวลาข่มกินสรรพสัตว์ทั้งปวง ซึ่งมีเนื้อหา ดังนี้

- ด้านตะวันออกเฉียงเหนือ “สัญลักษณ์” รูป “ดวงตาดำ” และ “ดวงตาหลับ” หมายถึง “เกิดมาดี(คู่สว่างไสว)แต่พอตอนตายกลับไม่ดี(มืดมิด)ไปสู่อบายภูมิ “โชติ ตม ปรายโน”...บุคคลสว่างมาแล้ว ไปมืดในภพหน้า

- ด้านตะวันออกเฉียงใต้ “สัญลักษณ์” รูป “ดวงตาลีม” และ “ดวงตาลีม” หมายถึง เกิดมาดี(ดูสว่างไสว) แต่พอตอนตายไปดี(ดูสว่างไสว)ไปสู่สุคติภพ “โชติ โชติ ปรายโน” ...บุคคลสว่างมาแล้ว ไปสว่างในภพหน้า

- ด้านตะวันตกเฉียงใต้ “สัญลักษณ์” รูป “ดวงตาหลับ” และ “ดวงตาสีม” หมายถึง เกิดมาไม่ดี(มีคมีด) แต่พอตอนตายได้ไปดี(ดูสว่างไสว)ไปสู่สุคติภพ “ตโม โขติ ปรายโน” ...บุคคลมีคมาแล้ว ไปสว่างในภพหน้า

- ด้านตะวันตกเฉียงเหนือ “สัญลักษณ์” รูป “ดวงตาหลับ” และ “ดวงตาหลับ” หมายถึง เกิดมาไม่ดี(มีค
มิด) แต่พอตอนตายไม่ดีอีก(คูมีคมีค)ไปสู่บายนุมิ “ตโม ตม ปราชโน” ...บุคคลมีคมาแล้ว ไปมีคในภพหน้า

ฐานสี่เหลี่ยมในชั้นที่ ๒ ตั้งเจดีย์ขนาดเล็กพองามสมส่วนเอาไว้ทั้ง ๔ ทิศ เพื่อบูชาพระพุทธเจ้าทั้ง ๕ พระองค์ในพุทธศาสนาฝ่ายหินยาน ส่วนเบื้องล่างล้อมรอบเป็นรูปสัตว์ประจำปีเกิด “๑๒ นักษัตร” ทั้ง ๔ ด้าน

ด้านทิศตะวันออก (บูรพา) รูป **“พระอักโษภยะ”** เบื้องล่างของขอบฐานชั้นที่ ๒ ตกแต่งด้วยภาพ ๑๒ นักขัตร์(สัตว์ประจำปีเกิดทั้ง ๑๒ ปี เริ่มจากซ้ายปีกุน ปีชวด ปีฉลูปิดทองอยู่บนพื้นหลังสีดำภายในกรอบย่อไม้ยมกสิบสอง มีลายประจำยามก้ามปูวางคั่นอยู่เป็นระยะ เบื้องล่างลงไปอีกเป็นลายกลีบบัวหงาย จากนั้นเป็นภาพปั้นเล่าเรื่องในหัวข้อ **“อนุสาวรีย์แค้นบรรพบุรุษ”** ซึ่งมีเนื้อหาดังนี้

ภาพทั้งหมดจัดวางอยู่ในกรอบรูปสี่เหลี่ยมผืนผ้าโดยแบ่งภาพออกเป็น ๓ ส่วน เนื้อหาส่วนบนเป็นเรื่องราวของสวรรค์ชั้นฟ้าโดยใช้เส้นสีเทา(เส้นพื้นปลา)เป็นคั่นแบ่ง ด้านซ้ายเป็นรูปพระอาทิตย์ใช้แทนเวลากลางวัน ส่วนด้านขวาเป็นรูปพระจันทร์ใช้แทนเวลากลางคืน อยู่ท่ามกลางวิมานบนสวรรค์ชั้นต่างๆและรายล้อมไปด้วยหมู่ก้อนเมฆน้อยใหญ่ ส่วนตรงกลางของภาพวางจุดเด่นด้วย **“โกศรูปแปดเหลี่ยม”** * และมีโกศรูปแบบต่างๆซึ่งจำลองเป็นเพียงบางส่วนของจริงที่บรรจุอยู่ในมาไวให้เห็น โกศใหญ่ด้านขวามือ(มีรูปเทพนม)บรรจุอัฐิของหลวงพ่อยอด อินทรสโร อดีตเจ้าอาวาสวัดคอนหาวยซึ่งมีศักดิ์เป็นตา และโกศเล็กถัดไปอีก ๒ โกศบรรจุอัฐิของคุณพ่อประสิทธิ์ และคุณแม่กเอียง สุดล้ำเลิศ ส่วนพื้นที่คอนล่างด้านซ้ายเป็นรูปพ่อแม่ลูกทำบุญอุทิศและกำลังกรวดน้ำ ตรงกลางมีรูป **“หน้ากาล”** อยู่ในวงโค้งสีดำซึ่งแสดงคติในเรื่องของกาลเวลาข้อมกนสรพรสัตว์ทั้งปวง ด้านข้างทั้งสองมีรูปบุรุษและสตรีนำเอารูปเทียนดอกไม้และเครื่องเซ่นมาบูชาสักการะ ด้านขวามือเป็นรูปของครอบครัวประกอบไปด้วย พ่อ แม่ และลูกทั้ง ๓ ส่วนรูปกลมในพื้นฉากหลังสีแดง หมายถึง ดวงจิตที่ล่องลอยเข้าสู่สุคติภพหรือสรวงสวรรค์ซึ่งอยู่เบื้องบน (* **หมายเหตุ** โกศดังกล่าวได้บรรจุขอมของผู้เขียนเอาไว้แล้ว ซึ่งพราหมณ์ประกอบพิธีตรีขัมปวายที่โบสถ์พราหมณ์ เสาชิงช้า ได้ทำพิธีขลิบไว้ให้เมื่อเดือนมกราคม พ.ศ.๒๕๓๖ ส่วนโกศรูปแปดเหลี่ยมนี้จะใช้กับผู้วายชนม์ในชั้นสายสะพายตั้งแต่ชั้น ปช.ขึ้นไปเท่านั้น)

ด้านล่างได้ข้อความ“ อนุสาวรีย์แค้นบรรพบุรุษ” มีข้อความอีกชุดหนึ่งอยู่ตรงฐานสิงห์ ตกแต่งด้วยรูปพญานาค ซึ่งดา
เรียน อินกระทิก ปู่ผิวและคุณพ่อประสิทธิ์ สุดล้ำเลิศ ผู้เป็นบรรพบุรุษล้วนเกิดตรงกับปีมะโรงด้วยกันทุกท่าน ข้อความมีดังนี้
“เกิดมาตัวเปล่า คายไปตัวเปล่า มีแต่บุญกับบาป ที่ติดไปได้เท่านั้น” ซึ่งข้อความนี้ค้นพบในสมุดบันทึกของภรรยาภายหลังที่
เสียชีวิตไปแล้ว

ถัดลงมาด้านล่าง ตรงกลางเป็นรูปลายทับทรวงปิดทองมีพื้นหลังสีแดง แทนความศักดิ์สิทธิ์หรือความเจริญรุ่งเรือง ตรง
กลางเป็นรูปกลมภายในมี “ตราประจำตระกูล” รูปสี่เหลี่ยมภายในมีอักษร “ส” และ สระ “อ” อยู่ใต้ตัวอักษร หมายถึง ตัญญา
สุดล้ำเลิศ และด้านล่างลงมาอีกเป็นธรรมะในเรื่อง “โศกธรรม ๘” ด้านทิศตะวันออกนี้ประกอบด้วย “มียศ” และ “เชื้อมยศ”

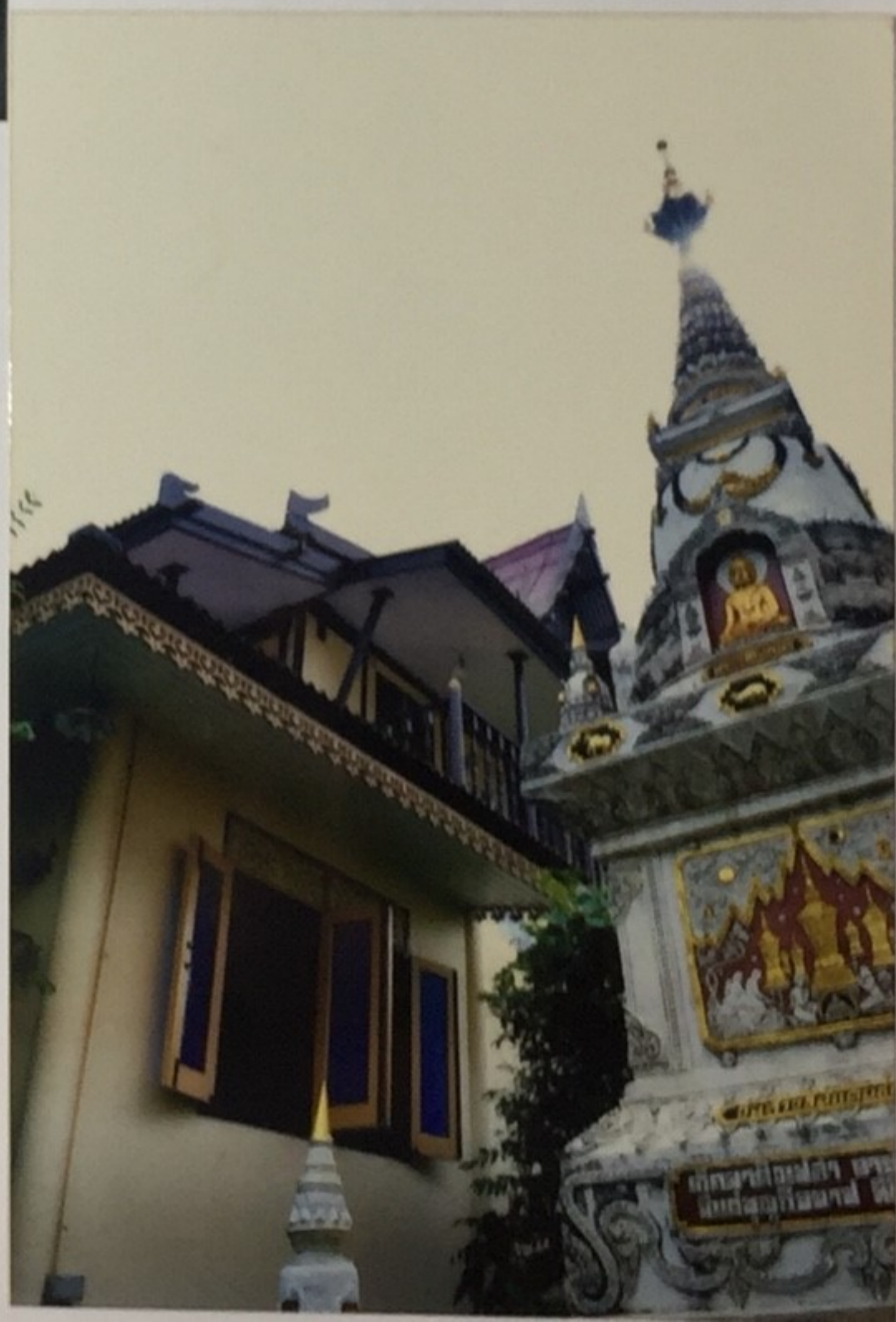

ฐานชั้นล่างสุดทั้ง ๔ มุม เป็นเจดีย์บริวารขนาดเล็กลงมาให้คู่สมส่วนกับเจดีย์องค์ประธาน สร้างเอาไว้สำหรับอนาคตเพื่อใช้บรรจุอัฐิของผู้ชายขอมในตระกูล ลักษณะโดยรวมยอดปิดแผ่นทองคำเปลว องค์ระฆังทั้ง ๔ ทิศมี “ธาตุทั้ง ๔” อยู่ในซุ้ม ดังนี้ “ธาตุดิน สัญลักษณ์ รูปสี่เหลี่ยม” “ธาตุน้ำ สัญลักษณ์ รูปวงกลม” “ธาตุลม สัญลักษณ์ รูปครึ่งวงกลมหงายขึ้น” และ “ธาตุไฟ สัญลักษณ์ รูปสามเหลี่ยม” ทุกๆด้านปิดทองอยู่ในซุ้มพื้นหลังสีแดง ความหมายโดยรวมคือ ร่างกายของมนุษย์ประกอบไปด้วยธาตุทั้ง ๔ ทำขลุ่ยรูปกายสลายไปคงเหลือแต่เพียงผลแห่งกรรมดีและชั่วเท่านั้นตามหลักความเชื่อในทางพระพุทธศาสนา มีสัญลักษณ์เป็นรูปดอกบัว

ส่วนฐานสี่เหลี่ยมที่รองรับด้านล่างนั้นจะมีสัญลักษณ์รูปย่อซึ่งเป็นจุดเด่นในแต่ละทิศวางอยู่บนลายราชวัตรและจะปรากฏตรงกันในทุกๆด้าน สำหรับฐานชั้นล่างสุดที่รองรับองค์พระเจดีย์ตกแต่งด้วย “กระเบื้องฉลุลายโปร่ง” เคลือบน้ำยาสีแบบอย่างโบราณที่นิยมใช้กันมากตั้งแต่รัชกาลที่ ๓ ลงมา ในทุกด้านมีลวดลายและสีที่แตกต่างกันออกไป

ด้านทิศใต้ (ทักษิณ) รูป “พระรัตนสัมภวาระ” เบื้องล่างใต้ฐานมีภาพ ๑๒ นักขัตต ปิชาล ปิเตาะและปีมะโรง ล่างเป็นลายกลีบบัวหงาย จากนั้นเป็นภาพปั้นเล่าเรื่องในหัวข้อ “อนุสรณ์แห่งความรัก” ซึ่งมีเนื้อหาดังนี้

ตรงกลางของภาพเป็น “รูปหัวใจ” ภายในด้านล่างมีรูป “หม้อปูลมณฑุ” คือ หม้อน้ำแห่งความอุดมสมบูรณ์ (ปีคทอง) และมีชื่อเถาวัลคดหลายกระหนกกำลังเบ่งบาน ด้านบนซ้ายมีรูป “ดอกกรัก” ด้านขวารูป “ดอกบานไม่รู้โรย” อันหมายถึง “ความรักที่ไม่รู้จักโรยรา” เหนือขึ้นไปตรงกลางรูปดอกกรัก ด้านนอกกรอบซ้ายมือจากบนลงล่าง ประกอบด้วย พระจันทร์แทนกลางคืน เทวดาผู้ชายคือผู้เขียนนั่งอยู่บนงูเพราะเกิดปีมะเส็งและตัวเลขไทย “๒๔๕๖” อันเป็นปีพ.ศ.ที่เกิด มีบ้านทรงไทยและพระเจดีย์ประจำบ้าน ถัดลงไปเป็นเรื่องราวชีวิตของครอบครัว ด้านขวามือ รูปพระอาทิตย์แทนกลางวัน เทวดาผู้หญิงแทนนางเกยรผู้เป็นภรรยา นั่งอยู่บนไก่แทนการเกิดปีระกาและตัวเลขไทยปีเกิด “๒๕๐๐” ด้านล่างมีภาพเหมือนของครอบครัวทั้ง ๕ คนอย่างมีความสุข รวมทั้งสุนัขชื่อ “มัดดี” และแมวคู่หูที่ได้เลี้ยงเอาไว้ในตอนนั้นอีกด้วย (มีแม่ไก่เลี้ยงลูกทั้ง ๓ ตัว)

ด้านล่างใต้ข้อความ “อนุสรณ์แห่งความรัก” มีข้อความอีกชุดหนึ่งอยู่ตรงฐานสิงห์ ตกแต่งด้วยรูปพญานาค ภายในกรอบมีข้อความดังนี้ “ความพลัดพรากจากสิ่งที่รัก ก็เป็นทุกข์ ความประจวบกับสิ่งที่ไม่รัก ก็เป็นทุกข์” ถัดลงไปตรงกลางในกรอบลายทับทรวงมีอักษรย่อ “ส” อยู่ในกรอบสี่เหลี่ยม อันเป็นตราประจำตัว หมายถึง ศัญญา สุลล้าเลิศ ด้านล่างสุดมีอักษรในชุดโลกธรรม ๘ “มิสุข” ศัญญลักษณ์รูปดอกไม้กำลังบาน และ “มิทุกข์” รูปดอกไม้กำลังหุบหรือความโศกเศร้า

ด้านทิศตะวันตก (ประจิม)รูป “พระอมิตายะ” เบื้องล่างได้ฐานภาพ ๑๒ นักษัตร ปีมะเส็ง ปีมะเมีย และปีมะแม ล่างเป็นลายกลีบบัวหงาย จากนั้นเป็นภาพปั้นเล่าเรื่องในหัวข้อ “อนุสรณ์แห่งความดี” ซึ่งมีเนื้อหาดังนี้

กรอบตรงกลางของภาพเป็น “รูปดอกบัวตูม” อันหมายถึงความดีงามและความเจริญรุ่งเรือง ภายในมีรูป “วิมานแห่งความดี” ใช้แทนของผลแห่งการกระทำดีทั้งปวง ด้านหลังพื้นสีแดงแทนสวรรค์วิมานบนชั้นฟ้าและมีลวดลายเถากระหนกประดับไว้ทั้งสองข้าง ด้านบนซ้ายมีรูป “พระอาทิตย์และบริวาร” แทนเวลากลางวันและด้านขวามีรูป “พระจันทร์” แทนเวลากลางคืน

ด้านล่างได้ข้อความ “อนุสรณ์แห่งความดี” มีข้อความอีกชุดหนึ่งอยู่ตรงฐานสิงห์ ตกแต่งด้วยลวดลายกระหนก ภายในกรอบมีข้อความดังนี้ “ค่าของคน อยู่ที่ผลของงาน อยู่ที่การกระทำ อยู่ที่กรรมของแต่ละคน”

ถัดลงมาด้านล่าง ตรงกลางเป็นรูปลายทับทรวงปิดทองมีพื้นหลังสีแดง แทนความศักดิ์สิทธิ์หรือความเจริญรุ่งเรือง ตรงกลางเป็นรูปกลมภายในมี “ตราประจำตระกูล” รูปสี่เหลี่ยมภายในมีอักษร “ส” และ สระ “อู” ด้านล่างสุดมีอักษรในชุดโลกธรรม ๘ “มีสรรพวิญญู” รูปดอกไม้กำลังบาน และ “มีนิทาน” รูปดอกไม้กำลังหุบ

การรื้อถอนด้วยกรรมวิธีที่ถูกต้อง
คือ ให้ใช้เครื่องมือที่แข็งแรงที่สุด

กรมศิลปากร

การรื้อถอนด้วยกรรมวิธีที่

ด้านทิศเหนือ (อุคร)รูป “พระอมณฑลทิธิ” เบื้องล่างใต้ฐานภาพ ๑๒ นักษัตร ปิวอก ปีระกา และปิจจ ล่างเป็นลายกลีบบัว หงาย จากนั้นเป็นภาพปั้นเล่าเรื่องในหัวข้อ “อนุสรณ์แห่งความกตัญญู” ซึ่งมีเนื้อหาดังนี้

กรอบตรงกลางของภาพเป็น “รูปลายดอกสี่กลีบหรือลายประจำยาม” หมายถึงธาตุทั้ง ๔ มีดิน น้ำ ลมและไฟมา ประกอบเป็นรูปร่างมนุษย์ตรงกลางรูปกลมแทนดวงจิต ด้านนอกรายล้อมไปด้วยธาตุทั้ง ๔ อีกเช่นกัน รูปสามเหลี่ยมแทนธาตุไฟ รูปสี่เหลี่ยมแทนธาตุดิน รูปครึ่งวงกลมแทนธาตูลม และรูปกลมแทนธาตุน้ำ ด้านบนซ้ายมือรูปดวงอาทิตย์แทนกลางวัน และขวามือรูปพระจันทร์แทนกลางคืนโดยจัดวางอยู่บนลวดลายดาข่ายเต็มพื้นที่

ด้านล่างใต้ข้อความ “อนุสรณ์แห่งกตัญญู” มีข้อความอีกชุดหนึ่งอยู่ตรงฐานสิงห์ ตกแต่งด้วยลวดลายพญานาค ภายในกรอบมีข้อความดังนี้ “การกตัญญูต่อบรรพบุรุษที่ล่วงลับ คือ ทำกุศลแล้วอุทิศส่วนกุศลไปให้” ถัดลงมาด้านล่าง ตรงกลางเป็นรูปกลมภายในมี “ตราประจำตัว” รูปสี่เหลี่ยมภายในมีอักษร “ส” ด้านล่างสุดมีอักษรในชุดโลกธรรม ๘ “มีธม” รูปดอกไม้กำลังบาน และ “เชื่อมธม” รูปดอกไม้กำลังหุบ

“เทพนม” : ขนาด ๖๐ X ๘๐ เซนติเมตร : เทคนิค สีชอล์กเทียน : พ.ศ.๒๕๕๒

“สามเศียร” : ขนาด ๖๐ X ๘๐ เซนติเมตร : เทคนิค สีชอล์กเทียน : พ.ศ.๒๕๕๒

“วัดเชียงทอง หลวงพระบาง” : ขนาด ๑๕ X ๒๕ เซนติเมตร : เทคนิค วาดเส้นปากกา : มีนาคม พ.ศ.๒๕๕๒

: นิทรรศการ ครั้งที่ ๕๔ “สารคดีศิลปกรรมวาดเส้นอุษาคเนย์ ครั้งที่ ๓” นครปฐม พ.ศ.๒๕๕๑

“วัดพระมหาธาตุวรวิหาร หลวงพระบาง ลาว” : ขนาด ๒๐ X ๒๕ เซนติเมตร

: เทคนิค วาดเส้นปากกา : เสาร์ ๒๑ มีนาคม พ.ศ.๒๕๕๒

“วัดพระธาตุหลวง เวียงจันทน์ ลาว” : ขนาด ๒๐X ๒๕ เซนติเมตร

: เทคนิค วาดเส้นปากกา : อาทิตย์ ๒๒ มีนาคม พ.ศ.๒๕๕๒

“วัดพระแก้ว เวียงจันทน์ ลาว” : ขนาด ๒๐ X ๒๕ เซนติเมตร

: เทคนิค วาดเส้นปากกา : จันทร์ ๒๓ มีนาคม พ.ศ.๒๕๕๒

แสดงนิทรรศการครั้งที่ ๕๒ ร่วมแสดงผลงานศิลปกรรมวัน “เฉลิม นาคีรักษ์”

สตูดิโอ งานแสดงศิลปกรรมวันเฉลิม นาคีรักษ์ ณ หอศิลป์เพาะช่าง ถนนตรีเพชร เขตพระนคร วันที่ ๒๑ – ๓๐ กันยายน พ.ศ.๒๕๕๒ ผลงาน จิตรกรรมชื่อ “ลุมพินีวัน เนปาล”(ปี ๒๕๕๑) “พุทธคยา อินเดีย”(ปี ๒๕๕๑) “สารนาถ อินเดีย”(ปี ๒๕๕๑) และ“กุสินารา อินเดีย”(ปี ๒๕๕๑)

ประธานในพิธีเปิด - (สตูดิโอหยา)